



Міністерство освіти і науки України  
Національний університет  
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»  
Wroclaw University of Economics and Business ( Польща)  
Bialystok University of Technology (Польща)  
Ghent University (Бельгія)  
«1 DECEMBRIE 1918» University of Alba Iulia (Румунія)  
UNIVERSITY ISMA (Латвійська республіка)  
VARNA FREE UNIVERSITY «CHERNORIZETS HRABAR» (Болгарія)  
Академія праці, соціальних відносин та туризму  
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу  
Міжрегіональна Академія управління персоналом  
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана  
Національний технічний університет «Дніпропетровська політехніка»  
Національний університет «Чернігівська політехніка»  
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя  
Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

**Матеріали XII Міжнародної  
науково-практичної Інтернет-конференції  
ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПУБЛІЧНОГО  
УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ**

24 квітня 2025 року



Полтава – 2025

Держава дбає про забезпечення повного фізичного, психічного та соціального благополуччя громадян, зокрема шляхом сприяння розвитку фізичної культури та спорту. Відповідно до Закону України «Про фізичну культуру і спорт» від 24 грудня 1993 року, відносини, ним урегульовані, – це загальні правові, організаційні, соціальні й економічні засади діяльності у сфері фізичної культури і спорту та відносини у створенні умов для розвитку фізичної культури та спорту.

5) забезпечення доступу осіб з інвалідністю до спортивних споруд (ст. 1 Закону [4]).

Створено державну систему управління фізичною культурою та спортом людей з інвалідністю, а також програму їх підтримки.

Проектування та будівництво спортивних об'єктів із урахуванням потреб людей з інвалідністю є важливим для їхньої реабілітації та соціалізації. Фізична культура і спорт тісно пов'язані з охороною здоров'я, що вимагає подальших досліджень державної політики, механізмів реалізації та захисту прав у цих сферах.

#### **Література:**

1. Ілляшев М. Україна на шляху рівності у спорті. Юридична практика. 2025. URL: <https://attorneys.ua/publication/ukrayina-nashlyahu-rivnosti-u-sporti/> (дата звернення: 18.03.2025).

2. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.09.2005р, № 2866-IV : станом на 19 грудня 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

3. Про затвердження Порядку забезпечення навчально-тренувального процесу в закладах фізичної культури і спорту в умовах введення воєнного стану, надзвичайної ситуації або надзвичайного стану в Україні: Наказ Міністерства Молоді та спорту України від 30.09.2022 р. № 3753. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1322-22#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

4. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. № 3808-XII : станом на 06 жовтня 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text> (дата звернення: 17.03.2025).

*Оксін Віталій Юрійович,  
доктор юридичних наук, професор  
Національний університет «Полтавська політехніка  
імені Юрія Кондратюка»*

#### **ДОРОЖНЯ КАРТА СТАЛОГО МІСЦЕВОГО РОЗВИТКУ: СТРАТЕГІЧНИЙ ВЕКТОР РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ**

Варто зауважити, що сучасна концепція місцевого розвитку в Україні досі представлена як форма регіонального забезпечення державою сталого соціально-економічного розквіту всіх адміністративно-

територіальних одиниць країни й окремої місцевості шляхом посилення ролі самоврядної організації розв'язання питань місцевого значення [1]. Так згідно з положеннями Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки, стратегічною метою державної регіональної політики до 2027 року є посилення соціально-гуманітарної, економічної, просторової згуртованості України, підвищення рівня безпеки і добробуту громадян шляхом задоволення потреб регіонів та територіальних громад у відновленні інфраструктури та модернізації економіки за принципом «краще, ніж було», ефективного використання внутрішнього потенціалу територій, розвитку системи демократичного, децентралізованого та інклюзивного багаторівневого врядування [2].

Хибність даної позиції законодавців обумовлюється ініціативним чинником до розвитку, який продиктований горизонтальним відношенням, – «знизу-догори». Тобто пріоритет має загальнодержавна стратегія територіального розвитку, яка є уніфікованим збірником найрозповсюдженіших проблемних питань, що потребують розв'язання, а не місцеві програми розвитку територій (місцевості, регіону), які мали б забезпечити спроможність громадян спільно з владою планувати брендинг окремих територій.

Відповідно, основне завдання післявоєнної України після припинення чи скасування воєнного стану полягає в забезпеченні умов для виникнення локального підприємницького сектору з подальшим його виходом на вищі рівні, аж до міжнародного, з максимальним раціональним поєднанням ресурсних можливостей регіону; акумулюванні фінансових ресурсів на добробут і потреби громади; досягненні максимальної прозорості й відкритості прийняття управлінських рішень (з «ефективною» участю громади в зазначених процесах) місцевого значення [1].

На нашу думку, нормативним підґрунтям для реалізації означеного має стати Дорожня карта сталого місцевого розвитку, – документ, підготовлений Міністерством розвитку громад та територій України, що визначатиме базові напрямки стратегічного планування місцевого розвитку як продовження реформи децентралізації.

Зауважимо, що певні кроки у цьому напрямі вже реалізовано. Наприклад, 7 листопада у Києві було презентовано Дорожню карту реалізації реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Планом заходів визначено ключові кроки для становлення спроможних громад, зокрема: 1) зміна законодавства (законопроекти щодо удосконалення регулювання механізму затвердження територій територіальних громад і визначення їх адмінцентрів; про особливості відновлення публічної влади на деокупованих територіях; про розмежування повноважень між органами місцевого самоврядування і органами виконавчої влади; щодо удосконалення законодавчих інструментів консультацій органів державної влади з асоціаціями органів місцевого самоврядування; про місцеву статистику та ін.); 2) підвищення інституційної та фінансової спроможності органів місце-

вого самоврядування; 3) розбудова місцевої демократії та широке залучення жителів до прийняття управлінських рішень на місцях [3].

Однак, варто розуміти, що Дорожня карта реалізації реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні не є аналогом Дорожньої карти сталого місцевого розвитку, оскільки їхні цілі, механізми реалізації та методологічні засади суттєво відрізняються. Зокрема Дорожня карта сталого місцевого розвитку має стати першим нормативним кроком до виведення місцевого розвитку з «тіні» регіонального; встановлювати засади зміцнення економіки за допомогою знань та інновацій, забезпечення соціальної згуртованості, стимулювання екологічної безпеки, посилення переваг завдяки творчості та створення об'єктивної й прикладної системи визначення ефективності роботи громад.

### **Література**

1. Оксін В. Місцевий розвиток в Україні: теорія та практика публічного адміністрування: монографія. Київ: ФОП Чалчинська Н. В., 2020. 428 с.

2. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2020 № 695. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text>

3. Уряд України затвердив Дорожню карту децентралізації. Урядовий портал. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uriad-ukrainy-zatverdyy-dorozhniu-kartu-detsentralizatsii>

*Петренко Віктор Павлович,  
доктор економічних наук, професор,  
Івано-Франківський національний технічний університет  
нафти і газу*

*Бровчук Софія Василівна,  
здобувачка першого (бакалаврського) ступень вищої освіти  
Івано-Франківський національний технічний університет  
нафти і газу*

*Железна Валерія Олександрівна  
здобувачка першого (бакалаврського) ступень вищої освіти  
Івано-Франківський національний технічний університет  
нафти і газу*

### **МОДЕЛЬ КОЛЕКТИВНОГО ІНТЕЛЕКТУ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ І РЕКОМЕНДАЦІЇ З ЙОГО ФОРМУВАННЯ**

Термін «колективний інтелект» було використано Вільямом М. Вілером (William M. Wheeler) ще у 1910 році в книзі «Мурахи: